

Η ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

1.

τριαντάφυλλο λουλούδι της καρδιάς
ματιά εικασία μαρμαρυγή
σ' ακρωτήρια ελληνικά
που εισχωρούν στο θάμβος
μπαλκόνια ψηλά γεράνια
στα πιο ψηλά σκαλιά της ευπρέπειας
άνεμος τραγούδι τίναγμα
εισόδια ελευθερίας
θέληση άδολη που κανοναρχεί
σα φιλιά ξωκκλήσια καλλίστητης χαράς
σε λόγια άδυτα στιλπνά μαργαριτάρια
σε χέρια κοράλλια μόχθου
στέρνα που αναξιμένουν το γοργό καιρό
πατρίδα απόφαση σωστή
που ήδη από τους παλιούς χρησομιλήσιους δρόμους σου
φθάνει πάντα κανείς πιο γρήγορα στον προορισμό του.

2.

με τόσων αιώνων μόχθο στοιβαγμένο θημωνιές στα στέρνα σου
και τόσων αιώνων γη διαβασμένη από τα πόδια σου
κι όμως ακόμα ανηφορίζεις τα βουνά με τέτοια σβελτάδα
που στο πέρασμά σου ανατριχιάζουν τα πεύκα και τα έλατα
δίχως τα αυτάκια των κουκουναριών ν' ακούσουν στεναγμό
να βγαίνει απ' τα χείλη σου μήτε τα αιχμηρά μάτια των λαγών
κοιτάζοντας βαθιά μέσα σου, να σε δουν να λυγίζεις,
αλλά ορθός πάντα
με το κεφάλι στραμμένο κατά τον ήλιο ακόμα κι αν αυτός δε φαίνεται
βαδίζεις προς τα εκεί που δεν υπάρχει τέρμα
και δεν ζητάς παρά να μην τελειώνουνε τα χρόνια
και δεν ποθείς παρά να μην τελειώνουν τα βουνά
γιατί έχεις μάθει πια ότι η αιωνιότητα στηρίζεται στις μέρες σου
έτσι όπως οι ψηλές κορφές στηρίζονται στα δυνατά βουνά τους.

3.

τα πεύκα της εγκαρτέρησης διακλαδώνουν την υπομονή τους
στις άκρες των φύλλων τους μπολιάζοντας με το οξυγόνο της ευφορίας
το στήθος του αέρα

και τι ωραία

να σε πνέει φρέσκος αέρας όταν μέσα στα ατέλειωτα μεσημέρια
σκαλίζεις με τα χέρια σου το χώμα των πιο κρυφών πραγμάτων
ώσπου το λογάρι του μόχθου σου ολάκερο να έρθει στο φως
και να γεμίσει με άφθονο χρυσάφι τα μακρινά ηλιοστάσια της ζωής.

4.

χαρά καινούργια μέρα τιράντα κράτημα ζωής
εφαρμογή διαρκείας
καμάκι σκέψη αναλαμπή που πάντα πετυχαίνει
ηφαίστειο απλωχεριές που σκάζει η μέσα ομορφιά
μ' ιδρώτα και με διάρκεια
ρεύμα ισχυρό άνοιξη λαμποκόπημα στα αγγεία στα ποτάμια
μήλα και άσπρα σύννεφα χυμοί που καταπέμπουν
το μυστικό το μυστικό κι ασίγαστο ρυθμό
ισορροπία λίκνισμα φωτιά γη και αέρας
καταγωγή το μπλε βαθιά του ουρανού
το μπλε της θάλασσας βαθιά
κύματα αφρός κύματα αφρός στα μάτια η Αφροδίτη
ουράνιο τόξο γέφυρα πολύχρωμη βαθιά συνομιλία
κι ο σκοπός ποίκιλος και μοναδικός και συνεχής και ένας
η ζωή ποίκιλη και ποιητική και συνεχής και μία.

5.

μπόλιασμα κέφι του καιρού ημέρωμα των σπλάγχων
κύμα πράσινο χτυπά τα πέταλα του στήθους
μάδημα έρωτας κι αγάπη μαγιά λιγοθυμίας
γραμμή στο μέλλον σύνοδος άντρες ουράνια σώματα γυναίκες
ανάσες σύνταγμα που εισχωρεί στα σκοτεινά του χάους
αποσπά σύρριζα ισχύ και εγκαθιστά ευρυθμία
χρυσό σταγόνες στάζει από ψηλά
και να η αμοιβάδα
ανυπόκριτα λεμόνια κίτρινα ξινά άλογα που φρουμάζουν
εύκρατο αηδόνι μαγευτικό και λύρα του Ορφέα
μοίρα παντοτινή ωδή κοινή συνισταμένη
σταγόνες τάξεις της βροχής το σώμα του Σεπτέμβρη
σταγόνες τάξεις ηδονής του έρωτα το σώμα
εύφορα χρόνια μακρινά το τάμα της καρδιάς σου.

6.

πέρα μακριά απ' τον ορίζοντα των ματιών σου
μια πεταλούδα
ξετυλίγοντας τα λόγια της πιο ενδόμυχης ευχής σου
υψώνεται ως τον άμβωνα του ουρανού
από εκεί
το φιλί που άφησαν τα χείλη σου γλιστρώντας μέσα απ' τις χρυσές
εικόνες της αγνότητας
εισδύει στο άδυτο της πιο μεγάλης ευχαρίστησης
όπου τα δάχτυλα του αδήλου σε γδύνουν απ' το βάρος σου
ελαφρύτερος κι απ' την πνοή σου
πλέον ανεμίζεις πέρα απ' τον άμβωνα του ουρανού την αιωνιότητα
μέσα στα φυλλοκάρδια του θεού.

7.

ποια σύμπνοια τρόμαξε την καρδιά της καταγιόδας
ποια καλότυχη ομοταξία ευχών ξεγύμνωσε την ταραχή
τι όρκους παντοτινής ευωδιάς αντάλλαξαν
δύο ερωτευμένοι μενεξέδες
ποια φιλία ξεπλύθηκε στη βροχή και έγινε τόσο διάφανος ο κόσμος
που φαίνονται τα μυστικά στα στήθη των ανθρώπων

ένα θαύμα τάζει η ψυχή
κάθε φορά που ξεμυτά από μέσα της
περιαυγής η αλήθεια.

8.

στην άκρη της καταγιόδας
ο αιώνιος ήλιος
εγκαινιάζει την καινούργια επιθυμία
η άκρη της επιθυμίας
μες στον αδιάκοπο ουρανό
συλλαμβάνει ένα αστέρι
από την άκρη του ουρανού
ένα αστέρι
επιστρέφει στη ζωή τη λάμψη του.

9.

το χρυσάφι του ήλιου λιώνοντας
ο διακαής στοχασμός
σταγόνες φωτός σταλάζει
στις μακρινές γωνιές του μέλλοντος
ώσπου να σκάσει η ευφορία
και να σπείρει άπειρα λαμπρά κρινάκια
στις παρθένες εκτάσεις της ζωής.

10.

στο στήθος της θάλασσας μια βάρκα καρτερεί
το αραξοβόλι της στον κόλπο της γαλήνης
στα σεντόνια του αέρα μια ευχή αφήνοντας
την αμφιβολία που τη γέννησε θροϊζει τα μελλούμενα
στην αγκαλιά της γης μια χρυσαλλίδα
περιμένει την ώρα που ψυχούλα πια
θα πετάξει μακριά
πέρα απ' τον ορίζοντα του καλοκαιριού
πέρα απ' τον ορίζοντα όπου ο μίσχος του πόθου
κρατάει το φυλλαράκι του κόσμου καταπράσινο.

11.

στο λίκνο της γαλήνης η μικρούλα αυγή
χαμογελάει το φως της
στ' ανυπόμονα μάτια της μητέρας της

όρθιες οι πρώτες ώρες νίβονται στην υδρία της πρωινής δροσιάς
το όνειρο ναπό ακόμη
εγείρει τον αίθριο πόθο στο στήθος
της ακατάπαυστης νεότητας
χαρίζοντας στ' ανεμικά φυλλαράκια
το στέρεο κορμό τους
και στις περιπλανημένες ευωδιές τα πολύχρωμα άνθη τους
λίγο πιο πάνω
στην καμπύλη του ανεξάντλητου έρωτα
η ευφορία θρέφει με τις ακτίνες του κύκλου της
το σώμα της ημέρας
της ημέρας
που αντανακλά στο μέτωπο του ανθρώπου τον εαυτό της στο άπειρο.

12.

τώρα που η ευστοχία πέτυχε τον εαυτό της
κι όλες οι χαρές φωτίσανε τον ήλιο
τώρα που τα καράβια φέρανε τις θάλασσες
στην άπλα των ματιών μου
τώρα που οι ιδέες γίναν περιστέρια και φέρνουν κύκλους
στην απεραντοσύνη
το αίμα μου ρέει στις φλέβες του κόσμου
αδειάζουν το φορτίο τους ήσυχα οι λέξεις στον ουρανό
η αγαλλίαση απλώνεται ως το μυχό της μέρας

πάει χρόνος πολός που τα ρολόγια κοιμήθηκαν
και τα όνειρα το έσκασαν απ' τον ύπνο
και τώρα
μπορώ και βλέπω πως η ζωή είναι μια περιπέτεια
που το τέλος της βρίσκεται ακριβώς στην αρχή της
πως η ποίηση
είναι ένα κλειδί που ανοίγει την πόρτα του κόσμου στο άγνωστο
και πως εκεί υπάρχει μια ανείπωτη ομορφιά
που η ποίηση μπορεί να την αινιγματίσει
και μια αδιάλειπτη μουσική
που συγκινεί αιώνες τώρα τα αστέρια
κι επαληθεύεται στο απεριόριστο
του ρυθμού και της μελωδίας της μιλιάς των ανθρώπων.